

Karahindiba Gezginleri

Yavuz DEMİRKIRAN

Karahindiba Gezginleri

Yavuz DEMİRKİRAN

Güneşli bir tepede, bir karahindiba tohumu ailesi bembeyaz tüylü bir topun içinde ya  ıyordu. En uzununu olan Poppy, kırmızı bir yaprak yelek ve meşe palamudu kabuğundan bir şapka giyyordu. Sakin ve nazık Willow, kendini mavi bir ta   yaprak   alına sarmıştı. En köşkleri Köşk Pip ise boynuna güneş sarısı bir ot atkı ba  lamı  tı. R  zg  rın çimenlerin arasından fısıldamasını dinlemeyi çok severlerdi.

Bir sabah, güçlü bir esinti tepeden vınlayarak geçti. 'Tutunun!' diye bağırdı Poppy, ama rüzgâr onları gökyüzüne kaldırdı. Pip yuvarlanıp döndü, tüylü beyaz püskülleri arkasından savruldu. Willow dal çantasını sıkıca tutarak usulca süzüldü. 'Nereye gidiyoruz?' diye seslendi Pip. 'Yeni serüvenlere!' diye güldü Poppy. Rüzgâr onları evden çok uzaklara taşıdı.

Aşağıda, dünya yamalı bir yorgan gibi uzanıyordu. Pip, yeşil dağların arasından kıvrılan pırıltılı bir dere gördü. Willow, salıncakları ve gülen çocukları olan kalabalık bir şehir parkı fark etti. Ve çok uzakta, sıra sıra çiçeklerle dolu sakin bir kır bahçesi. 'Birbirimizden ayrı düşüyoruz!' diye ağladı Pip. 'Mutlu anılarımızı hatırlayın!' diye bağırdı Poppy. 'Onlar bizi birbirimize yakın tutar!'

Poppy, çağıldayan bir dağ deresinin kıyısına zıplayarak kondu. Soğuk su yeşil sap bacaklarına sıçradı. 'Brrr!' dedi, ama dimdik durdu. Etrafındaki uzun çam ağaçlarına ve pürüzsüz taşlara baktı. 'Burası benim yeni yuvam,' dedi. 'Burada büyüyeceğim ve cesur olacağım.' Tüylü beyaz tacını gökyüzüne doğru salladı.

Willow, kalabalık bir şehir parkına süzülerek indi. İnsanlar telaşla geçiyor, köpekler havlıyordu. 'Ne çok ses!' diye fısıldadı. Bir bankın yanında küçücük bir toprak parçası buldu. Örgülü saçlı küçük bir kız parmağıyla işaret etti. 'Bak, uçan bir tohum!' Willow gülümsedi. 'Burada büyüeyebilirim,' diye düşündü. 'Sadece akıllı ve sabırlı olmam gerekecek.'

Bu sırada Pip, sakın bir kır bahçesine doğru aşağı, aşağı, aşağı süzüldü. Düzenli tarhlarda sıra sıra havuçlar ve rengârenk çiçekler büyüyordu. Yaşlı bir bahçıvan, sulama yaparken mırıldanıyordu. Pip, yumuşak kahverengi toprağın üzerine usulca kondu. 'Merhaba, küçük,' dedi bahçıvan. 'Hoş geldin.' Pip utangaç ama umutlu hissetti. 'Burası iyi bir yuva olabilir,' diye düşündü.

Dağ deresinin kıyısında, Poppy minik köklerini toprağa soktu. 'Ah, taşlar!' diye söylendi. Ama köklerini daha derine kıpırdattı. Dost canlısı bir böcek yanına geldi. 'Yardım ister misin?' diye sordu. Poppy başını salladı. Böcek küçük taşları itip uzaklaştırdı. 'Teşekkürler!' dedi Poppy. Kendini çoktan daha güçlü hissetti. 'Değişim bir serüvendir,' dedi kendi kendine.

Şehir parkında Willow en iyi yeri aradı. Toprak sert ve kuruydu. 'Suya ve güneş ışığına ihtiyacım var,' dedi. Poppy'nin cesaretini hatırladı. Willow köklerini damlayan bir musluğa doğru uzattı. Damla, damla, damla. 'Mükemmel!' dedi. Bir güvercin ona baktı. 'Sen akıllı bir tohummuşsun,' diye öttü. Willow gülümsedi. 'Öğreniyorum,' dedi.

Kır bahçesinde Pip burnunda bir yağmur damlası hissetti. Sonra bir tane daha. 'Bahar yağmuru!' diye sevindi. Köklerini nemli toprağa kıpırdatarak soktu. Yaşlı bahçıvan onu minik bir yaprak şemsiyeyle örttü. 'Güçlü büyüyeceksin,' dedi. Pip, Poppy ve Willow'u düşündü. 'Onları özlüyorum,' diye fısıldadı. 'Ama ben de burada büyüeyebilirim.'

Günler geçti. Poppy'nin kökleri sıkıca tutundu. Altın tohum gövdesinden yeşil yapraklar açıldı. 'Büyüyorum!' diye bağırdı dağa. Dere şırıldayarak karşılık verdi. Willow'un kökleri suyu buldu ve minik yapraklar belirdi. 'Şehir o kadar da korkutucu değilmiş,' dedi. Pip'in yaprakları güneşe doğru uzandı. 'Ben de büyüyorum!' diye sevindi. Her tohum kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Rüzgârlı bir gün, tanıdık bir esinti Pip'in püsküllerini gıdıkladı. 'Mutlu anılarımızı hatırla!' der gibiydi. Pip gözlerini kapattı ve Poppy'nin cesur gülümsemesini, Willow'un şefkatli gözlerini gördü. 'Hâlâ benimleler,' diye fısıldadı. Rüzgâra küçük bir dilek gönderdi. 'Umarım onlar da mutludur.' Esinti dileğini alıp götürdü.

Dilek dağların ve şehirlerin üzerinden süzüldü. Poppy sıcacık bir gıdıklanma hissetti. 'Pip!' diye güldü. Willow yumuşak bir fısıltı duydu. 'Ailem!' diye gülümsedi. Her biri karşılık olarak dilekler gönderdi. 'Büyüyoruz!' der gibiydiler. Rüzgâr sevgilerini kilometrelerce öteye taşıdı. Ayrı olsalar da kalpleri yakın kaldı. 'Aile anıları kökler gibidir,' diye düşündü Pip. 'Seni sıkıca tutarlar.'

Sonra bir bahar sabahı harika bir şey oldu. Poppy parlak sarı bir çiçek açtı. Willow da bir çiçek açtı. Ve Pip hepsinin en parlağını açtı. Arılar ziyarete geldi. 'Çiçeklerin çok güzel!' diye vızıldadılar. Pip gururla kabardı. 'Değişim beni buraya getirdi,' dedi. 'Ve burası büyümek için harika bir yer.'

Poppy'nin çiçeği, tıpkı bıraktığı gibi tüylü beyaz bir topa dönüştü. 'Yeni tohumlar!' dedi. 'Bizim gibi yolculuk edecekler.' Willow'un tohumları şehir parkının üzerinde süzüldü. 'Gidin serüvenlerinizi bulun!' diye seslendi. Pip'in tohumları kır esintisinde dans etti. 'Cesur olun,' dedi onlara. 'Ve büyümeyi unutmayın.' Tohumlar yelken açıp uzaklaştı, yeni yuvalara hazırды.

Pip sık sık ailesini düşünürdü. Poppy'nin deresinin kıyısında cesur olduğunu, Willow'un parkında akıllı olduğunu biliyordu. 'Hepimiz kendi yolumuzda büyüyörüz,' dedi. Yaşlı bahçıvan gülümsedi. 'Bu bahçeyi kendine yuva yaptın.' Pip başını salladı. 'Ve ailem hâlâ benimle,' dedi. 'Kalbimde.'

Ve böylece, karahindiba gezginleri mutlu bir sır öğrendi: değişim, büyümek için heyecan verici yeni fırsatlar getirebilir. Poppy, Willow ve Pip, rüzgârın onları taşıdığı her yerde çiçek açtı. Mutlu anıları onları birbirine yakın tuttu, gökyüzü boyunca uzanan sıcak bir kucaklaşma gibi. Ve ne zaman esinti esse, fısıldadılar: 'Güçlü büyüyün, küçük ailem. Güçlü büyüyün.'